

Nathalie

Nathalie ontvangt ons bij haar thuis, een plek die haar dierbaar is. In haar jeugd reisde ze in een woonwagen door het land van kermis naar kermis. Dan waren er 27 'huishoudens' aan één waterleiding gekoppeld en kabbelde er een miezerig straaltje uit de kraan. Geen winter ging voorbij zonder onder de woonwagen te moeten kruipen om de leiding te ontdooien.

Nathalie ervoer op jonge leeftijd de waarde van stromend water en drukt hoeveelheden praktisch en tastbaar uit: 'Tegenwoordig stroomt er 15 liter per minuut uit een kraan,' vertelt ze, 'moet je nagaan dat vrouwen in Afrika voor 15 liter water, uren moeten lopen vanaf de waterput met 15 kilo op het hoofd.' In een woonwagen betaalden mensen trouwens rustig €320,- per maand aan energie. Een gatenkaas qua isolatie! Wat is een écht huis dan fijn hè?

'Kijk, dit is waar ik 's avonds zit, warm gehouden door mijn hond, kat en een dekentje.' Laat Nathalie ons zien. Ze kreeg al het vermoeden dat de energieprijzen zouden stijgen door Covid-19 en de gasbevingen in Groningen en dacht: wat kan ik hier zelf aan doen? Voor ze een aantal dagen wegging trok ze alle stekkers eruit (behalve dat van haar aquarium en ijskast) en ontdekte met de app van de energieleverancier 'sluipstroom': stroom die er vandoor gaat zonder dat je er veel mee doet. Nathalie leeft van weinig, maar beleeft veel meer: 'Uiteindelijk moet het moois van binnenuit komen, niet van buitenaf.' Woonwagen wijsheid van een lieve en bijzondere buurvrouw.

Gian

Bij Gian thuis is de eerste kamer aan de gang een plek om op te laden. De stilte is er zichtbaar. We zien een bed, een paar planten en een matje op de grond. In de gang maak je de transitie naar een volgende ruimte - er hangen vierkante canvasjes met close-ups van muzikanten. De kamer waar Gian zijn energie vrijlaat, staat vol met planten en muziekinstrumenten. Op ons verzoek laat hij de ruimte zich vullen met jazzy tunes van zijn versterkte gitaar.

Gian groeide op in Zweden. Daar verhouden mensen zich op een andere manier tot de natuur. Natuurlijker zou je kunnen zeggen. De natuur is deel van de infrastructuur en daarmee cultuur. In Nederland ziet Gian het Westerse 'denken' terug in onze

relatie met de natuur. We zien bijvoorbeeld de luchtzuiverende eigenschap van een plantje, terwijl je daar weinig aan hebt in isolatie van andere plantjes. Niets leeft op zichzelf, Gian kijkt naar een groter geheel.

Ook zou hij meer gewicht willen geven aan wat we voelen en ervaren. Er is zo veel dat we nog niet weten uit te drukken.. Gian deed een experiment met twee dezelfde plantjes. Het ene plantje bleek beter te groeien, onder dezelfde meetbare condities. Het verschil? Het ene plantje kreeg schoon water (gekookt), werd tegen gepraat en ontving mooie melodietjes - het andere niet. Zou onze liefde, aandacht en creativiteit ook energie kunnen dragen?

Erik

Erik gebruikt onbewerkte seizoensgroenten om drie kleurrijke gangen neer te zetten - voor een tientje! De lokale plant- en diervriendelijke ingrediënten geven hem precies genoeg kaders om zijn creativiteit te maximaliseren. Met vegan eten (zonder dat men het door heeft) trekt hij iedere woensdag een volle Zaal 100.

Zaal 100 is een bijzondere plek. Het oude schoolgebouw werd ooit gekraakt en is inmiddels een kunstinstelling voor ongehoord geluid. Het buurtrestaurant dat Erik er runt, ziet er bijzonder gezellig uit. Langs de muur hangen schilderijtjes met lijntekeningen van een lokale artiest.

Vanavond komt buur Tanja van Buurtlicht kunst beamen tijdens het eten. Erik maakt verbinding met allerlei initiatief uit de buurt. Zo komt twee weken na ons bezoek de Theaterhuiskamer eten en optreden, met hun ontwapenende verhalen over wat 'Thuis' betekent voor de acteurs uit de buurt. Ook met de Buurtboerderij en het RobinFood Kollektief werkt hij nauw samen.

Uiteraard is niet alles koek en ei (dat ons herinnert aan zijn heerlijke mayo zonder ei). Erik heeft artrose in zijn gehele onderstel. Dat maakt bewegen zwaar. Gelukkig staat radio Fip altijd aan, met dansbare deuntjes en 'het heerlijke Frans geouwehoer'. Erik oogt vrolijk en houdt het licht. Eigenlijk weet hij in vrijwel alles dat hij doet, meer van minder te maken.

Lou Lou en Inge

Lou Lou van twaalf lentes jong, wil later marine bioloog worden. Of model. Het opstapje naar deze laatste toekomstdroom krijgt ze alvast bij de expositie. En ze is prachtig, op iedere foto. Toch is het moeilijk haar in alle volledigheid te vangen. Want wat zit er een diepte en kleur in wat ze met weinig woorden beschrijft. En beleving in haar grote bruine ogen!

Vanaf haar tweede levensjaar gaat Lou Lou met haar moeder naar Westerpark wanneer de bomen vol in bloei zijn. Ze vertelt: 'De bloesem komt en gaat, niemand weet wanneer.' Even gebiologeerd praat ze over de oceaan, waar we slechts vijf procent van kennen. Een geheel andere wereld, zoals onderwater of bij Harry Potter, trekt haar enorm. Zo raakt Lou Lou grote thema's als vergankelijkheid, ontzag en verwondering voor de natuur, maar gaat ze (gelukkig) net zo graag op in haar fantasie.

Om te ontspannen van de groots en meeslepende fantasieën, de chaos van onze grote stad en school, zoekt Lou Lou de natuur op of trekt ze zich thuis terug. Met haar moeder, Inge, woont ze in een huis vol vintage, zachte kleuren en eigen creaties. Haar kledingkast hangt vol met tweede kans kleding. Op tafel staan twee plantjes, waarvan de potjes beschreven zijn met een persoonlijke gedichtje. Voor sinterklaas of kerst kun je natuurlijk ook iets geven uit eigen huis waar je een kleine draai geeft. Zo zit Lou Lou's waardering voor alles dat leeft en groeit in allerlei elementen van haar levensstijl verweven.

Samen met haar moeder vormt ze een sterk en ondernemend team. Lou Lou schommelt voor de deur op het toestel dat Inge ontworpen heeft. Het metaal heeft een natuurlijke uitstraling door de bewerking van een lokale smid. Op allerlei manier kan de balans worden terug gebracht in de relatie tussen mens en natuur. Lou Lou gebruikt haar verbeelding, waarin ze vrij is en onbevangen. Zoals op de schommel. Wellicht dat daar een groene toekomst wordt gesmeden.

Foto's Jane Johannes, tekst Wendela Troll